13

Азъ, като безуменъ, трьгнахъ къдѣ това мѣсто, отъ гдѣто се чуваше стихътъ. Азъ бързахъ, доколкото можахъ, но ѣ трудно ми бѣше да вървя: колѣнитѣ ми се подгъваха отъ треперение — а тука още тази цвѣта и висока трѣва неоднократно ми спѣваше краката……

Като се отдалечихъ нѣщо на 100 раскрача отъ колибата азъ се изгубихъ и не знаяхъ на кѫдѣ да вървя, а стихътъ се не повтаряше…… Азъ паднахъ въ безсъзнателно положение на цвѣтатата трѣва; но като се окопитихъ пакъ ~~по~~ станахъ и трьгнахъ, и менѣ се ми се струваше, че нѣма да се срѣщнемъ съ нея, а Богъ знае, кога ще ~~падне~~ се случи пакъ такова свиждание!.. И азъ, като се спрѣхъ, съ внимание се вслушвахъ къмъ всѣко шумоление и въ отчаяние си кършихъ ~~си~~ рѫцѣтѣ. Но въ мигъ се счу нѣщо като гласъ… съ напрегнато внимание се вслушвамъ азъ — да… Цѣни=на гласъ!..

Като лудъ се хвърлихъ азъ къмъ онази страна, безъ да ѣ обръщамъ внимание на клончетата, които бияха лицето ми и на пъновете, които ма спъваха. Но слава Богу, гласътъ се чува ~~п~~ се по-близо и по-ясно; азъ даже можахъ да чуя пѣсеньта, която пѣеше тя:

Въ гората тихо; вѣтрецъ вѣе,
Съ приятенъ и чистъ ароматъ,
И тихо клончетата люлѣе

— — — —